

Nov krilatec.

(† Zlatki Gržinovi.)

Prišel je krilatec k Zlatki,
Zlatka spala je lepó ;
pa jo zbudil je krilatec,
nasmehljaj se ji sladkó.

In ji pravil je o zvezdah :
tisoč jih nebo ima,
a na zvezdi vsaki bajka,
krasna bajka tam kramlja.

Smeje bajka se in poje,
lepo poje vse noči ;
ah, nikjer na svetu širnem
pesem lepša ne zveni.

Slušajo krilatci pesem
in za roke se držé ;
ringa — raja — okrog zvezde
lahno, lahno se vrté . . .

Pravil je krilatec Zlatki,
Zlatka slušala lepó —
pa bi rada čula bajko,
zrla angelcev kolo.

Rada z njimi bi tam pela
ringa — raja — sred nebes,
o, tako lepo smejala
bi se z zvezdami zares !

In nasmeje se krilatec
In jo prime za roké —
pa že haljico imela,
perutničke je zlaté.

Perutničke je razpela
kakor ptičica lahnó,
kakor ptičica hitela
je s krilatcem pod nebo . . .

Ah, in mi smo jo iskali,
glasno klicali ves dan,
bridko smo za njo jokali —
oj, jokali pač zaman.

V noči tihi šele vzrli
smo jo daleč vrh zvezdá :
radostno so nam smejali
njeni očki se z nebá.

Za roké krilatci belí ,
rahlo, lepo jo držé,
ringa — raja — z Zlatko malo
okrog zvezdic se vrté . . .

